[Chr. Ernst Christensen.]
Aand; og i den sidste Tid er der Nordslesvig over holdt Møder mellem de to gamle Frontkæmpere Professor Rade i Marburg og Biskop Ammundsen i Haderslev. Disse Møder har vundet Tilslutning, navnlig i danske Kredse; i tyske Kredse har man ikke været saa interesseret i at møde op. Her er ogsaa talt fredeligt og fordrageligt mellem de to Folk. Og det er kun et halvt Aars Tid siden, at det danske Socialdemokratis Fører, det ærede Medlem Hr. Stauning, og den tyske Rigsdagspræsident Loebe talte sammen i Graasten.

Ogsaa dette faar sin Baggrund ved de to Socialdemokratiers Overenskomst af 25. November 1925, hvori de kategorisk afviser alle Planer om Generobring af de Omraader, der er tilfaldet Danmark ved Afstemningen i 1920; og hvis de tyske Valgmænds Afstemning i Herning, hvad man jo maa antage, betyder en Anerkendelse af dette Standpunkt, kan det kun hilses med Glæde. Derimod maa jeg meget beklage, hvis der er sket noget andet, nemlig dette, at et af de danske Partier skulde have skilt sig ud fra den hidtil bestaaende danske Enhedsfront; dette var der ingen Grund til; Behandlingen af det tyske Mindretal er af en saadan Art, at fuld Enighed maa kunne opretholdes som hidtil. Men jeg tror heller ikke, at dette er Tilfældet, og jeg har heller ikke set det bekræftet, at der er sket nogen Forandring i den Henseende.

Vi er bestemte Modstandere af rent tyske Skolekommissioner. Paa alle internationale Kongresser, som i de sidste Aar har behandlet Mindretalsspørgsmaalet, saaledes i Washington, Bryssel og Haag, er Forhandlingerne mundet ud i det modsatte Standpunkt: at det, der bør tilstræbes, er paritetiske Kommissioner, omfattende baade Mindretal og Flertal, og hvor de kan forhandle med hinanden og gensidig opøve hinanden i Tolerance.

Faktisk har et dansk Flertal i en sønderjydsk Skolekommission endnu aldrig, saa vidt jeg ved, misbrugt sin Magt til at paatvinge et tysk Mindretal en Lærer, som det ikke vilde have; og jeg har ikke set fremført nogen Anke i den Retning. Men jeg har set, at det tyske Flertal i Højer har søgt at misbruge sin Magt til at paatvinge et dansk Mindretal i denne By en Lærer, som det ikke ønskede, og som det ved Undervisningsministerens Hjælp ogsaa blev fri for.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt har jo hidindtil haft lidet Held, heldigvis, med de Klager, han pligtmæssig har fremført her i Tinget, de har været løst underbyggede. Det gik ikke bedre i Aar, da han indlod sig paa at forsvare Tyskernes Skattenægtelse i Bylderup til Trods for, at han vedgaar, at den er ulovlig. De Herrer maa som alle andre gaa den foreskrevne Vej til Skolekommissionen, til Skoledirektionen og i sidste Instans til Undervisningsministeren, og afvises Klagerne saa som uhjemlede, maa de bøje sig, som andre Statsborgere maa.

At Børneantallet i de senere Aar er gaaet ned i Bylderup Skole, er ikke nogen isoleret Fremtoning. I 1923 var der i de fire sønderjydske Amter 24 221 Børn, der fik dansk, og 3 114 Børn, der fik tysk Undervisning. I 1927 var der kun 19 608 Børn, der fik dansk, og 2 779, der fik tysk Undervisning. Nedgangen i Børneantallet er en Følge af, at der i de fire Krigsaar blev født ca. 10 000 Børn færre end normalt i Nordslesvig. Skoledirektionerne har de fleste Steder, hvor Børneantallet var gaaet stærkt ned, foretaget en Undersøgelse af, hvor meget det vil stige i det kommende Aar, naar de efter Krigen fødte Børn rykker frem, og kun, hvor en Stigning ikke vil finde Sted, er nogle Lærerembeder blevet nedlagt. I Tinglev f. Eks. er Forholdet langt ugunstigere end i Bylderup; men her er det i Tyskernes Favør. Her undervises i den tyske Afdeling af Folkeskolen 30 Børn af to Lærere, medens tre Lærere underviser 130 Børn i den danske Afdeling.

Det ærede Medlem talte om den økonomiske Udvikling i Nordslesvig. Jeg skal ikke følge ham. Forholdene er sikkert alvorlige nok; men der bliver vel senere Lejlighed til at drøfte dem, naar Erhvervsudvalgets Betænkning foreligger. Han gik dernæst over til at tale om de økonomiske Forbindelser, der blev afbrudt ved Grænsedragningen, og sagde, at det laa jo nær at tænke over, om man ikke kunde bringe disse Forbindelser i Vej igen, om det var noget galt, eller om der maaske var noget godt i det, om man kunde aabne disse Veje og beholde dem, maaske for hele Danmark, og naar det ikke kunde naas, saa for Nordslesvig alene.

Der var noget uklart og forblommet i denne Tale, ja, den var ligefrem egnet til at blive misforstaaet, og det er den vel ogsaa blevet. Men sammenholdt med det ærede Medlems Tale ved de tyske Organisationers Aarsmøde i Sønderborg og med en Artikel, som det ærede Medlem har skrevet i „Apenrader Tageblatt", vinder den ganske betydeligt i Klarhed, den aabenbarer sig som en af det ærede Medlems Hovedetaper paa Hjemvejen.

Det ærede Medlem udtalte i Sønder-